

Scriitorul – suflet din sufletul poporului

Expunerea larg cuprinzătoare și de adevărată pătrundere teoretică și practică, făcută, la Ședința din 3 august a activității central de partid și de stat, de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, e de natură, prin implicațiile ei majore, să imprime altă viață noastră politică și socială, în genere, cât și mișcării noastre cultural-artistice, o orientare precisă, un puternic și dinamizator impuls creator, odată cu limpezirea multor probleme cu care se confruntă, la noi și în lume, contemporaneitatea. Încerc să desprind aici câteva dintre referirile privind tărîmul activității și misiunii artistului în societatea modernă, privind rolul și locul literaturii și artelor în climatul de dezvoltare a țării noastre.

Pe acest tărîm se ivesc, cînd și cînd, susținători ai așa-zisului turn de fildeș, promotori ai artiștilor care, zice-se, s-ar putea lipsi de legătura cu viața, de cunoașterea vieții. În ce scop? Ca să-i imobileze, oare, creatorului de artă, „eforturile”? Ca să-i potențeze „valoarea” producției, ori să imprime carierei lui linia unui „destin” de geniu? Nicidecum! Avem de-a face cu o veche diversiune, arhicunoscută, dar, în zilele noastre, din nou pritică, menită să fure pămîntul de sub picioarele celor slabi și să-i plaseze în norii unei false lumi. Asemenea tentative, oricît de bine meșugite, n-au prea dat, însă, rezultate în țara noastră. Scriitorul român s-a arătat, în toate timpurile, angajat în slujirea marilor interese ale națiunii și poporului, în slujirea progresului și noului. El s-a arătat, nu numai prin scrisul său, ci și prin cugetul și faptele sale, un cetățean. Alecsandri, Eminescu, Caragiale, Sadoveanu, Argehi (de fapt, lista exemplorilor poate cuprinde însăși istoria literelor și culturii românești, în general) au fost, ca scriitori, niște combatanți activi, în lupta pentru dreptatea socială, pentru libertatea și afirmarea națiunii, pentru binele maselor muncitoare.

E o tradiție de aur, continuată, fără întrerupere, și fără șovăire, de toți cei ce s-au dedicat, cu vocație reală, scrisului, artelor. Fibra politică, patriotismul ardent, umanismul

revoluționar, fiorul dreptății, aspirația către adevăr au fost și sînt ideile care susțin, de la prima și pînă la ultima literă, oricare dintre bunele creații artistice, scriitoricești.

Nu este scriitor care să nu se simtă legat, cu tot ce e bun și valoros în creația și conștiința lui artistică, de pămîntul patriei, de aspirațiile și eforturile nobile ale poporului. Ei confirmă, prin spiritul artei și prin faptele lor de artă, ceea ce a sintetizat, cu lapidăritate filozofică, tovarășul Nicolae Ceaușescu: „Este necesar nu să se opună creația literar-artistică maselor largi populare, ci să se înțeleagă faptul că acestea nu se poate dezvolta decît în strînsă legătură cu dezvoltarea forțelor de producție, servind poporul, lupta revoluționară, progresistă. Numai o asemenea artă va servi cauzei progresului și civilizației!”.

Nu pot uita să leg aceste cuvinte de cele rostite, tot de conducătorul partidului și statului nostru, la recenta întîlnire cu conducerea Uniunii Scriitorilor, cînd printre criteriile de frunte ale aprecierii valorilor artistice erau puse, în primul rînd, criteriul calității și cel al eficienței.

Imperativul calității, cuvînt de ordine în viața noastră socială și economică, se cere instaurat și în lumea creatorilor de frumos. În condițiile în care România se afirmă politic și economic pe toate meridianele, arta românească nu poate întîrzia să-și ocupe și ea un loc corespunzător în lume. Cu atît mai mult, cu cît pînă și o fugară comparație cu alte culturi contemporane ne indică înaltul potențial de idei și de însușiri ale creativității românești. Punerea lor în relief cere o maximă rigoare, un suprem spirit de exigență în conceperea și elaborarea oricărui produs artistic. O cultură, în adevăratul înțeles al cuvîntului, se obține în temeiul unui vast și statornic efort de creație, al unui sever și responsabil spirit critic, animate în numele și pentru promovarea umanismului revoluționar. Să fie suflet din sufletul poporului, alături de tot ce-l preocupă și-i este scump: iată legea supremă a artistului român de azi și dintotdeauna.